

V SILENÝ LÉKAŘ

HRŮZOSTRAŠNÝ DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH

LÉON CLIFTON

Brzy poté byl vynesena rozsudek: Morris byl odsouzen k smrti, jeho dcera také. Obžalovaná však nebyla přítomna; ležela ve vězeňské nemocnici.

Morris skončil svůj život na elektrickém křesle, a zanedlouho vydechla Mary poslední v nemocnici.

Přistěhovalci do Ameriky byli nyní opatrnější při hledání míst, kde se vyžaduje kauce – aspoň tak dlouho, dokud se na příšerné ony události nezapomnělo.

I. PŘÍŠERNÝ NÁLEZ

„New-York Herald“ ze dne 3. června přinesl tuto zprávu:

Rozčtvrcená mrtvola.

Jak je čtenářům našeho listu známo, začal loňského podzimku mr. Everest stavěti v 35. avenue hotel, jenž měl předčítí podniky toho druhu ve městě. Stavba dostoupila výše druhého patra, když mr. Everest zmizel, zanechav četným svým věřitelům jedinou upomínku - na veliké obnosy znějící směnký, jež byly později poznány jako padělané. Pokračování ve stavbě zaraženo, a dodnes nepřibyla ku zdivu ani jediná další cihla. Na rozsáhlém staveništi, jež jest ze dvora opatřeno schodištěm a obehnané plotem, nalézá se množství stavebního materiálu, jehož hlídání svěřeno Tomáši Porterovi. Když týž včera před půlnocí konal pochůzku se svým psem po stavenišťích, ucítil z jedné hromady písku vycházeti hnusný hnilobný zápach. Rozhrabal písek lopatou a tu uzířel naphněný veliký pytel, jenž byl prosáklý krví a nahoře zadržnut provazem. Rozevířel pytel a s hrůzou uzířel součástky nahé, rozčtvrcené mrtvolý. - Další zprávy nás nedošly. Neopomeneme však je podati ve zvláštním vydání listu, které vyjde dnes před polednem.

Tuto zprávu četl také znamenitý detektiv Léon Clifton, jenž si právě hověl po snídání, kouře svou cigaretu.

Sotva přelétl zrakem poslední rádku, vstal, odhodil župan, kvapně se oblékl; a za několik minut již spěchal k 35. avenue.

Již z daleka uzířel veliký zástup zvědavců, kteří obklopovali staveniště.

Vtom zazněly klaksony několika aut. Z jednoho vyhlédl starší pán, jenž pokynul Cliftonovi rukou a zvolal polohlasně: „Dobrý den, mr. Cliftone! Přicházíte jako na zavalanou.“

„Těší mne, že jsem si přispíšil, pane řediteli,“ odvětil Clifton, smekaje před ředitelem policie. Auta jela jen zvolna, aby se ne-

stalo neštěstí. „Učíte místo Komise!“ bylo slyšeti hlas jednoho ze strážníků, kteří hlídali vchod do staveniště.

Dav znenáhla se rozestupoval. A když ředitel policie opustil svoje auto, stál Clifton již u něho.

Komise vešla do staveniště, kdež ji očekával hlídač Tomáš Porter se psem.

Výslechli hlídače, jenž rozvláčně vyprávěl o přišerném nálezu, načež přistoupili k rozhrabané hromadě písku, ze které čouhal krví zbrocený pytel.

Clifton zdvihl provaz, jenž ležel na zemi a bedlivě si jej prohlížel.

„Byl hodně zauzlen?“ otázal se hlídače.

„Nikoli, master; pouze na dva uzle byl zavázán - snadno jsem jej rozmotal.“

„Mrtvola tedy nebyla donesena z veliké vzdálenosti,“ soudil Clifton. „Jinak byl by vrah pytel lépe zavázal.“

Policijní ředitel nařídil dvěma strážníkům, aby pytel vytáhli a obsah jeho vyložili.

Otužili strážníci s hrůzou vytahovali jednotlivé části lidského těla, již silně zapáchající, a kladli je k sobě, jak jim přítomný lékař velel.

Brzy leželo na zemi sestavené tělo mužské, jež nemělo na sobě nejmenší částky oděvu.

Na místech, kde byly údy odděleny, černala se sseďlá krev. Hrud' byla probodena; jevil se zde v okolí srdce úzký otvor, pokrytý zaschlou krví.

Lékař naklonil se nad mrtvolou a pozorně ji prohlížeje, diktoval zapisovateli: „Muž asi dvacetipětiletý, tělo vyvinuté, zdravé.

Srdce bylo protknuto úzkým, na obou stranách ostře broušeným nožem. Smrt nastala okamžitě. Mrtvé tělo bylo rozčtvrceno břitkým, pádným nástrojem - dle všeho sekýrou. Hlava oddělena od trupu dvěma ranami; jedinou ranou odseknuta každá ruka a každá noha. Obě nohy jsou mimo to přeseknuty v podkolení.

Smrt nastala nejvyš před třemi dny. Na levé ruce v zápěstí jest úzký temný proužek, krevní podlitina. Nad kotníkem pravé nohy jeví se odřevina kůže.“

Lékař odstoupil. Všetřování náleželo nyní výhradně policii.

„Ten proužek na ruce — nezdá se vám, milý Cliftone, že by pocházel od nějakého pouta?“ obrátil se ředitel k detektivovi.
„Nejspíše provaz.“

„Spíše bych myslil, že zde byl přitážen řemen. A na noze také — takové odřeviny zanechává širší, ploché pouto. Po provaze jeví se jiné stopy.“

„Byl tedy tento muž před zavražděním asi spoután,“ mínil ředitel.

Clifton zamýšlen přikývl.

Nyní rozhrabána hromada, ve které byla mrtvola nalezena; bedlivě prohlednut též ostatní materiál, vnitřek nedokončené stavby, jakož i okolí plotu uvnitř i zevně; však neobjeveno nic, co by stálo za zmínku.

Poté obrátil se Clifton ke hlídači.

„Hlídáte zde dnem i nocí?“

„Ovšem. Mám tu domeček, ve kterém jsem chráněn před nepohodou, kde si vařím, a za dne spím. V noci totiž jsem vzhůru.“

„Každé noci bdíte?“

„Nu, abych pravdu pověděl, někdy si také zdřímnu; zvláště když je velká nepohoda. Není to veliké provinění; ještě se odtud nic neztratilo.“

„Na dnešek jste nespal?“

„Nikoli. Zvláště když jsem tohle našel.“

„A což předcházející noci?“

„Nu, spal jsem. Bylo hrozně bouřlivo, víchřice, lijavec — v takovém nečase nepoleze sem nikdo pro pár latí nebo pro několik cíhel.“

„Jak dlouho jste spal?“

„Ušnul jsem k jedenácté, ve dvě jsem byl zase vzhůru — asi půl hodinky jsem poseděl s dýmkom, a pak jsem si zase lehl.“

„Neslyšel jste nic?“

„Jenom vítr a déšť.“

„Vone noci byla sem mrtvola dopravena,“ obrátil se Clifton k řediteli, jenž pozorně naslouchal. Bylo posláno pro fotografa, jenž zhotovil snímek rozčtvrcené mrtvoly. Vypátrá-li se jméno zavražděného, snad bude lze spíše zvědět něco o vrahovi.

Potom sebrány kusy těla a vloženy do truhly, načež nebožák dopraven do ústavu pro pitvu.

Ještě téhož dne prozkoumáno nejbližší okolí místa nálezu; však nikdo nebyl podezřelý. Bydleli zde vesměs poctivci, mužové vážení a čestní, kteří sotva by se dopustili takového zločinu.

II. INSERÁT

Za několik dní po objevení rozčtvrcené mrtvoly zašel si Léon do přední newyorské kavárny. Prohlédl si zde několik humoristických i satirických listů; dnes však jej nebavily — sáhl tedy po „Herald“¹, jehož hlavní část byl již pročten ráno ve svém bytě.

Z dlouhé chvíle přehlížel část insertní. Tu užířel oznámení, jež upoutalo jeho pozornost.

K lékaři přijme se za sluhu zdravý, statný, mladý muž, za velice výhodných podmínek. Hlaste se jen takoví, kteří nemají příbuzných. Přistěhovanci zvláště vítáni. Nabídky pod zn. „Sanitas 5 + 6“ do adm. t. l.

Léon Clifton si hned vzpomněl na vraba, jenž inserty lákal přistěhovance, nabízejí jim výnosné místo a požaduje od nich kauce. Poté je sprovodil se světa, oloupil o vše a mrtvoly ukryl ve sklepech. Zlosyna onoho Clifton vypátral a vydal jej zaslouženému trestu.¹

¹ Událost tato jest poutavě vylíčena ve svazku pod názvem „Tajemství černé truhly“.

Bylo mu nápadné, že také tímto insertem hledají se lidé, ve světě osamocení. Taková, když náhle zmizí, nikdo se po nich nešání.

Snad se zamýšlí i v tomto případě zločin. Clifton se zamyslí. Vyjmul plnicí pero a papír a začal psát. Obsah tohoto dopisu byl následující:

„Master, přijel jsem právě z Anglie, vše, co jsem měl s sebou, jsem již utratil, čeká mne hrozná bída, které by nepochybně následovala smrt sebevraždou.

Nemám ve světě nikoho, v Americe také neznám živé duše, na kterou bych se mohl obrátiti. Prokázal byste mi tedy nesmírné dobrodiní, kdybyste mi dopomohl k zaměstnání. Mládí sice mám již za sebou, jsem však dosud statný, a zdraví mé je neporušeno. V případě, že byste mne přijal, slibuji poslušnost, věrnost, přičinlivost a oddanost. Rozhodnutí své zašlete mi na adresu: John Stear, 12. ave, 45, hostinec mrs. Wardové. John Stear.“

Zalepil obálku, napsal na ni „Sanitas 5 + 6“ a pospíší s tím do budovy „Herald“, kdež dopis vhodil v administraci do velké schránky. Poté odebral se do 12. ave, a zašel do hostince v čísle 45.

Mrs. Wardová uctivě jej přivítala. Byla vdovou po agentovi, jenž ve službách policie přišel zákeřnou rukou o život; dostalo se jí za to takové podpory, že si mohla najmouti hostinec. Zvýšení podpory vymohl jí Clifton, jenž zaslal dojemnou žádost do „Bílého domu“ ve Washingtoně, vylíciv zavražděného Warda jako hrdinu, jenž raději obětoval svůj život, jen aby mohl odevzdati nebezpečného zlosyna do rukou spravedlnosti. President republiky vyřídil žádost příznivě; vdově vyplacen takový obnos, že si mohla pořídit živnost, ze které byla nyní pohodlně živa.

„Mistres,“ ozval se Clifton, „mám k vám prosbu.“

„Přejte si cokoliv, mr. Cliftone, všemu vyhovím!“

„Požadují od vás jen toto: Dojde-li sem dopis s adresou John Stear – zde máte ono jméno napsáno“ – podal jí lístek – „schovejte mi jej.“

„Stane se, mr. Cliftone.“

„Kdyby však místo dopisu přišel někdo jiný, jenž by se po Johnu Stearovi tázal, řekněte mu, že zde bydlí, že nedávno přijel z Anglie a že se shání po nějakém zaměstnání.“

„Učiním tak, mr. Cliftone.“

„A kdyby ten člověk si přál mluvit s Johnem Stearem, řekněte mu, že nebývá po celý den doma, aby však přišel příštího dne, že jej zde bude jistě očekávatí.“

„Spolehněte se na mne, mr. Cliftone.“

„Děkuji vám, mistres. Jak se daří?“

„Díky Bohu, velmi dobře. Nikdy vám nepřestanu býti vděčnou –“

„Dobře, dobře, mistres, jen když jste spokojena! Good day!“
S tímto pozdravem kvapně odešel. Příštího dne se objevil opět u mrs. Wardové; však dopis tu dosud nebyl, aniž se kdo poptával po Johnu Stearovi.

„Přijdu zítřka zase; snad budu šťastnější.“ A skutečně příštího dne doručila mu mrs. Wardová dopis, adresovaný na Johna Steara, a odeslaný poštou.

Clifton četl: „Jest mi Vás líto pro neblahý osud. Dostavte se ke mně zítřka o 10. hodině dopolední; doufám, že se dohodneme.“
Dr. James Tower, 35. ave 22.“

35. ulice!

V té právě byla nalezena rozčtvrcená mrtvola. Příští hotel měl býti označen číslem 24 – bydlí tedy dr. James Tower právě vedle staveniště.

„Doktor Tower! Doktor Tower!“ mumlal Clifton. „Nemýlím-li se, jest onen muž již starý a před několika roky se vzdal praxe. Ano, ano, je to on, ten bohatý podivín, o kterém říkají, že jest pomatený.“

Číslo 22 – dům ten patří Towerovi; vypráví se, že je to právě museum lékařských preparátů. – Byl tedy inserát zcela nevinný. Doktor potřebuje sluhu, ve svém podivinství vyžaduje takového,

jenž nemá příbuzných – dobře číní – takoví lidé bývají nejspolehlivější – nemají pro koho okrádat pána – – obtěžoval jsem tedy doktora zbytečně. Nu, neškodí; pošlu mu omluvný dopis, že John Stear již místo nalezl.“

Vrátil se domů, poobědval a potom začal přehlížeti starší ročníky „Heraldu“, jež měl všechny ve své knihovně. Byly v nich zatřeny červenou tužkou všechny významnější zločiny. Původce mnohých sám odhalil; někteří však přece jen zůstali nevy pátráni. Zprávy o takových zločinech velmi často studoval, doufaje, že snad i po letech najdou stopu. Náhodou rozevřel ročník, šest let starý, a tu zahlédl jméno „dr. James Tower“. Se zájmem pročítal zprávu ze sjezdu amerických lékařů, jehož se zúčastnil také dr. Tower, tehdy ještě praktický lékař. Dr. Tower se přihlásil s bizarním návrhem. Žádal totiž, aby v zájmu vědy a veškerého člověčenstva bylo dovoleno prováděti vivisekce na lidech! Jako oběti pitvy za živa vyhlédl odsouzenec k smrti. Člověk takový jest už pro tento svět ztracen hned, když se nad ním vynese rozsudek smrti. Potom jej popraví, buď provazem nebo elektrinou, a jenom mrtvola dostane se pod nůž anatoma. Jak mnoho prospěšnějšího vzešlo by vivisekcí! Kongres měl by vydati zákon, jímž dovoluje se odsouzenec pítvati za živa; v případě, že by se člověk po vivisekci uzdravil, byl by propuštěn na svobodu a nastoupil by zase všechna svá dřívější práva. Návrh tento vyvolal všeobecné vzrušení – a také padl. Mnozí prohlašovali dr. Towera za ukrutníka, jiní zase za blázna. Satyrický jeden list přinesl jeho podobiznu; dr. Tower byl zde zobrazen s vidličkou a nožem nad rozřezaným člověkem. Lékař tím pohněván, vzdal se praxe, zahrabal se ve svém domě, a nedal se ani největšími slibů pohnouti, aby někomu udělil rady, anebo aby navštívil nemocného.

Clifton se zadumal nad starým časopisem. Před jeho zraky zářilo hrozné slovo „vivisekce“.

Vtom bleskla mu hlavou myšlenka.

Doktor Tower hledá sluhu, jenž je zcela osamocen. Hned vedle jeho domu byla nalezena rozčtvrcená mrtvola neznámého mladého muže. Nebyl ten člověk snad sluhou dr. Towera? A byl-li jím skutečně, pak snad si jej vyhlédl doktor pro své vivisekcijní pokusy, načež mrtvé tělo rozčtvrtil a za noci dopravil do sousedního staveniště.

„Ne, ne, to není ani možné!“ vymlouval si Clifton tuto hroznou myšlenku. „Takového zločinu by se doktor nedopustil!“

Když však si připomněl, že Towera nazývají pomateným, a když si vzpomněl, kterak tehdy na sjezdu horoval pro vivisekci, přec jen zase připouštěl možnost takového činu. Vášeň vědy již častěji svedla člověka ke zločinu. Vtom však se rozpomněl Clifton, že lékař, přítomný komisi, shledal na mrtvole jen bodnou ránu do hrudníku; zajisté byl by poznal stopy vivisekce, kdyby zde jaké byly! Tím bylo podezření Cliftonovo zase odvráceno.

Přece však jal se nyní prováděti plán, který si vymyslí. Nejdříve prohlédl všechna letošní čísla „Heraldu“, a nejvyšší kvapen nalezl v čísle ze dne 30. května insert téhož znění, jaký byl před třemi dny četl v onom listě.

Doktor Tower již tehdy hledal sluhu – a za několik dní byla nalezena vedle jeho domu rozčtvrcená mrtvola.

Dr. Tower snad přijal sluhu od 1. června, brzy však jej snad zase propustil, nejsa s ním asi spokojen. Proto použil podruhé inserce. Aby nabyl jistoty, zašel do ulice 35., a zde v okolí domu dra Towera se vyptával v krámech, nechodili sem někdy nakupovat lékařův sluha. Všude mu odpověděli, že doktor nemá sluhu, nýbrž jen starou hospodyně, která jest hluchoněmá; kromě doktora nedovede se s ní nikdo dorozuměti. Když jde nakupovat, má s sebou lístek, na který jí lékař vždy napíše, co má obstarat; obchodníci si to přečtou a podle lístku jí vydají žádané zboží.

„Slyšel jsem však, že doktor přijal od prvního tohoto měsíce mladého sluhu,“ namítal Clifton. „O tom nevíme ničeho,“ všude

mu odpovéděli. Nedalo se to jinak vysvětliti, nežli že doktor nalezl vhodné sluhu, a že byl nucen ještě jednou inserovati.

Ve staveništi nalezený nebožtík, jehož fotografii přinesly větší keré listy a jež byla též na různých místech vyložena, byl konečně poznán.

Přihlásila se majitelka „boardinghousu“, jež udala, že v druhém polovině měsíce května ubytoval se u ní mladý, anglický přístěhovalec, jménem Tom Osborne, jenž sháněl se v New Yorku po nějakém zaměstnání. Muž ten posledního května oznámil majitelce stravního domu, že již zítra se od ní odstěhuje, protože obdržel dobré místo. V podobizně zavražděného poznala Toma Osborne; nevěděla však jméno jeho příštího zaměstnavatele.

Podezření Cliftonovo proti doktoru Towerovi zase vzrostlo. Rozhodl se, že se u něho přihlásí o službu – jako John Stear. Svě rodině oznámil, že jest mu podniknouti důležitou cestu; kdy se vrátí, ještě neví. Oznámení téhož smyslu poslal policejnímu řediteli; doplnil je však tímto dodatkem: „Zdá se mi, že jsem nalezl stopu vraha, jenž rozčtvřil Toma Osborne. Pracuji v této záležitosti; však za příznivý výsledek dosud nemohu ručiti.“

III. V DOMĚ LÉKAŘOVĚ

K desáté hodině dopolední zazvonil u domu doktora Towera prostě oděný muž, jehož obličej byl zarostlý bledým plnovousem.

Čekal dlouho, zvonil několikrát. Posléze se otevřelo okno ve druhém patře – starý ten dům měl jen dvě poschodí – a z něho vyhlédl šedivý pán, s brýlemi na očích. Obličej brzy zmizel, a za několik minut bylo slyšeti rachot klíče v zámku.

Malá dvířka ve velkých vrátech se otevřela – muž vstoupil do průjezdu.

Zde stál onen starý pán. V pravici třímal revolver.

„Co chcete?“ ozval se nevlídně.

„Rád bych mluvil s panem doktorem Towerem.“

„Stojíte před ním. Čeho si přejete?“

K nepoznání přestrojený Clifton podal mu dopis.

„Vy jste John Stear?“ otázal se lékař.

„Ano, pane doktore.“

Lékař prohlédl si jej pátravě, načez zakýval hlavou.

„Následujte mně!“ vyzval jej krátce.

Clifton šel za ním.

Po vyšlapaných schodech dostal se do druhého patra, kdež lékař otevřel jedny dveře.

Vstoupili do prostě zařízeného pokojíku.

„Sedněte!“ ozval se lékař, posadiv se dříve ke stolu.

Clifton též usedl, však jen na pokraj křesla, tváře se poněkud ným.

„Odkud jste? Vaše povolání? Věk?“ krátce vypytał se doktor. Clifton podal mu příslušné listiny, znějící na jméno John Stear.

„Vy tedy byste přijal u mne místo sluhu?“

„Vyhovím-li panu doktorovi –“

„Máte příbuzné nebo snad přítele v New Yorku?“

„Nikoho, pane doktore.“

Dr. Tower podíval se na něj pátravě.

„Nejste již právě mlád – však zdáte se mi statným. Kdy jste posledně stonal?“

„Nepamatuji se. Myslím však, že to bylo ještě v dětských letech – spalničky.“

„Tedy jste úplně zdráv? Vyhlížíte podle toho. Mohl byste brzy nastoupiti?“

„Kdykoliv, pane doktore, třebaš hned.“

„To jest mi milé,“ zakýval lékař hlavou. „Povězte mi však: nezrazovala vás ona žena, v jejímž hostinci jste ubytován, abyste

vstoupil ke mně do služby? Zajisté vám není známo, že mne nazývají podivínem!“ dodal a zasmál se chraplavě.

„Nemluvil jsem s nikým o tom, u koho budu zaměstnán. Platím za byt denně, mohu jej tedy opustiti kdykoliv.“

„Líbíte se mi,“ ozval se lékař pochvalně. „Nemám rád mluvku, kteří nedovedou ničeho, smlčeti. — Abychom se již dohodli: Pomůžete mé hospodyni, jež jest hluchoněmá a jejíž síly jsou pokročilým věkem již značně ochablé, při úklidu v domě, budete chodit nakupovat pro kuchyni, jakož i obstarávat mé potřeby; hlavně budete dbáti, aby mé četné sbírky byly vždycky v pořádku. Ještě dnes večer provedu vás těmi místnostmi — nyní nemám času — a povím vám, čeho třeba činiti. Kromě toho budete otvírati vrata, když někdo zazvoní. Moje hospodyně neslyší, jsem i tedy nucen já zastávatí vrátného. Za svou práci budete mítí u mne veškeré zaopatření a 15 dolarů měsíčně. Jste s tím spokojen?“

„Úplně, pane doktore.“

„Kdy tedy nastoupíte?“

„Nebudu-li panu doktorovi nevhod, zůstanu zde hned.“

„Dobře. — Ale, což vaše zavazadla?“

„Nemám žádných, byl jsem nucen vše prodati.“

„Tedy od této chvíle jste v mých službách. Vaše listiny si podržím. Buďte pilný, svědomitý, věrný, mlčenlivý — nebudete toho litovati!“

Nyní jej zavedl lékař do jeho pokojíku, jenž nalézal se v přízemí vlevo. Vpravo byla kuchyně, a za ní byl byt staré hospodyně.

Zde napsal mu na papír, co vše bude zítra dělati, načež jej zavedl do kuchyně, kdež jej představil staré ženě, hovoře s ní zvláštními posuňky. Hospodyně zakývala hlavou a podala Cliftonovi ruku.

Potom jej lékař opustil.

Clifton setrval v kuchyni až do oběda, pomáhaje stařené k největší její spokojenosti. Potom zde poobědval, pochutnal si zna-

menitě. Chápal nyní, proč doktor nechce se zbaviti hluchoněmé, slábnoucí stařeny, když je tak výbornou kuchařkou.

Po obědě umyl nádoby. Později šel se stařenou poklízeti do doktorovy ložnice, jakož i do jiných ještě místností. Posléze jej zavedla hospodyně do pokoje, sousedícího s jedné strany s pracovnou, s druhé s koupelnou. Byla to místnost neveliká. Uprostřed stál operační stůl, jenž se dal posunovati různými směry; byl opatřen zcela novými řemeny k připínání, ač sám jevil již známky častého upotřebení. U stolu bylo křeslo, několik židlíček bez opěradla. Ku stěnám přiléhaly zasklené skříně, naplněné lesknoucími se lékařskými nástroji, jakož i lahvičkami, kelímky, krabicemi.

K největšímu údivu Cliftonovu otevřela stařena dveře do koupelny, ukazovala detektivovi prstem do místnosti a potom na stůl. Porozuměl čeho na něm žádá. Chopil se stolu a přispěním stařeny dopravil jej do koupelny.

Tato místnost měla zařízení, nikterak nesouhlasící se starým rázem domu. Stěny, podlaha i strop byly vyloženy leskle oblymi hladkými dlaždičkami, jež tak těsně k sobě přiléhaly, že se vše zdálo jako jedna plocha. V koutě byl prostorný basen. Blíže dveří byla zavěšena bílá nádoba, pod kterou se nalézal plynový hořák. Zde patrně hrála se voda již potřeboval lékař k umývání rukou, když prováděl anatomické práce, druhy snad také operace. Kolem stěn táhly se hluboké žlábký pro odtok vody. Bylať v této místnosti také sprcha — veliké, vodorovně u stropu umístěné kolo, z něhož, když se roztočilo, stříkala voda na všechny strany.

Rozlízaje se po koupelně, divil se Clifton v duchu, k čemu byl postaven operační stůl do této místnosti.

Což doktor provádí zase operace? Anebo —

Zděsil se Clifton myšlenky, jež mu náhle proletěla hlavou.

Právě v den, kdy on nastoupil službu u doktora, konají se zde takové přípravy. Vzpomněl si zase na to, jak druhy navrhoval dr. Tower vivisekci lidí.

Snad nemá v úmyslu pitvati jej za živa?

Přece jej doktor nepřinutí, aby dobrovolně ulehнул na operační stůl a dal se za živa rozřezati. A násilím by ničeho nezmohl; Clifton je silnější a také značně mladší než lékař.

Hospodyně nyní položila ruku na stůl a zkoušela jím zatřásti. Skutečně, trochu se pohnul.

Dala Cliftonovi posuňkem najevo, aby stůl posunul o něco dále.

Detektiv tak učinil. Vtom spadlo mu něco do dlaně. Zadržel předmět, a hmatem seznal, že je to kousek kůže. Nenápadně vsunul jej do kapsy, ještě chvíli pomáhal stařeně v koupelně, načež mu dala posuňkem najevo, že již nepotřebuje jeho služeb.

Vrátil se do svého pokojíka, zamknul za sebou a hned kvapil k oknu. Vvňal kousek kůže a seznal, že je to útržek řemenu. Nalezl na něm červenavou skvrnu, již zvěšujícíím sklem rozpoznal, byla to krev. Maje značné zkušenosti, usoudil, že tato skvrna není stará ani čtrnáct dní. V té době tedy provedl doktor nějakou operaci. Že však byl řemen přetržen! Operovaný člověk přece bývá uspán a nemůže se vzpírat! Byl tedy položen na stůl a k němu připoután člověk, jenž měl jasné vědomí, a když viděl, co jej očekává, násilím řemeny přerval. Proto jest operační stůl nyní opatřen novými řemeny.

Clifton si nyní vzpomněl na nešťastného Toma Osborne. Na jeho těle nalezeny stopy, svědčící, že bylo spoutáno řemeny.

A zase se vynořilo v mysli Cliftonově hrůzné slovo „vivisekce“.

Zdálko se mu nyní nade vši pochybnost jisté, že evropský přístěhovalec se stal obětí doktora Towera. Lékař jej přijal za sluhu, neznámým způsobem dostal jej na operační stůl, připoutal jej, načež ho chtěl živého pitvati. Tom však ve smrtelné úzkosti přetrhal řemeny, seskočil a vrhl se na lékaře, jenž jej brutkým nožem probodl. Pitvání mrtvoly jej nelákalo, proto ji v noci – když byla hrozná nepohoda – dopravil do sousedního staveniště, dříve tělo

rozčtvrtiv. Šílená jeho touha po vivisekci znovu jej ovládla; hledal opět inserátme člověka, kterého by mohl za živa pitvati.

Clifton se zamyslíl. Posléze zdvihnul odhodlaně hlavu. „Již necouvnu. Musím se však míti na pozor, vrhám se do strašného nebezpečí.“

IV. V MOCI ŠÍLENCE

Po večeri zavolal dr. Tower k sobě Cliftona.

„Johne, provedu vás nyní místnostmi, kterým musíte věnovati největší péči. Vezměte baterku a jděte přede mnou.“

Clifton rozsvítil baterku, načež po lékařově rozkazu sestupoval do prvního patra.

Celé poschodí bylo určeno k uschovávání doktorových sbírek.

S velkým zájmem pozoroval Clifton množství kostér na postavcích, zachovalé i roztržštěné lebky, hnáty a žebra na černých policích, různé vnitřnosti a zrůdné části lidského těla v obrovských sklenicích lihem naplněných, jež byly umístěny v zasklených skříních.

Také tu viděl asi osmiletého černocho, jenž měl dvě oči v normální poloze, třetí pak na čele; kromě toho pod pažemi úplně vyvinutých rukou ještě dvě zakrslé ruce, jejichž prsty byly spoujeny plovací blanou. Tento preparát byl rovněž v líhu.

Doktor vodil Cliftona od jednoho předmětu ke druhému, a se zvláštním zápalem vykládal mu zvláštnosti svého musea.

„Tato lebka pochází z těla člověka, jenž byl roztrhán dynamitem. – Zde jest holení kost, provrtaná pěti kulemi. – Tu vidíte dvě srdce muže, jenž měl jedno na pravé a druhé na levé straně hrudníku. – Podivuhodný novotvar z dutiny břišní člověka, jenž produkoval se jako polykač oblázků. – Zde žaludek dítěte, jež zemřelo zadušením. Byl v něm nalezen zarostlý klíček – vidíte jej?“

Tak a podobně vysvětloval lékař Cliftonovi, jehož vše nemírně zajímalo.

A když byli hotovi s prohlídkou prvního patra, vrátili se do druhého, kde byla ještě část sbírek, úplná domácí lékárna a zvlášť oddělená laboratoř.

Dr. Tower pověděl Cliftonovi, jak si má počínati, když zde bude uklízetí.

Posléze zašli do lékařovy pracovny, kde kromě psacího stolu, několika křesel a bohaté knihovny nebylo jiného nábytku.

Lékař usedl ke stolu a ukázal Cliftonovi na jiné křeslo.

„Rád bych si s vámi ještě pohovořil, Johne,“ promluvil, a jeho hlas se nějak divně chvěl.

„Povězte mi, jak se vám líbilo, co jste právě viděl?“

„Jsem tím přímo nadšen!“ zvolal Clifton.

„Již odedávna zajímala mne lékařská věda, lituji dodnes, že mi prostředky nedovolovaly, abych tu vědu mohl studovati.“

„Nelituje toho!“ zvolal lékař prudce. „Lékař může sice hmotně získati, ve svém povolání také cti a slávy nabýti, přemrštěné zákony tak zvané lidskosti někdy však jsou mu nepřekročitelnou hranicí v jeho snahách, směřujících ku blahu trpícího veškerenstva. — Povězte mi, co soudíte o vivisekci?“ zhurta se obrátil ke Cliftonovi.

„Prosím za prominutí, nevím, co to je,“ tvářil se nevědomě Clifton.

„Ah, vždyť jsem zapomněl, že mluvím k laikovi!“ ozpomněl se lékař. „Vivisekce znamená pitvání zaživa. Provádí se dosud jen na zvířatech, ač mnozí i tomu staví se na odpor. Jak by tedy mohli připustiti pitvání živého člověka!“

Odmíchl se. Za chvíli zase promluvil: „Z vivisekce zvířat vzěšel lékařské vědě nepopíratelný prospěch, tím více však by získala pitvou živých lidí. A když získá věda, získají také nemocní. Zjistě vám není známo, že jsem před lety vystoupil na veřejnost s návrhem, abych směl pitvati odsouzence, které čeká trest smrti.

Nazvali mne ukrutníkem, ba i bláznem — a nesvolili. Vzdal jsem se proto praxe, však myšlenky na vivisekci se nevzdám, pokud budu živ. Však se mi bohdá podaří uskutečniti, po čem přímo práhnul!“

Při těchto slovech se vzhopil, a jeho zrak, příšerně se lesknoucí, spočinul na Cliftonovi.

„Poslyšte, Johne! Kdybyste se dopustil zločinu a byl odsouzen k smrti, a přišel k vám lékař se žádostí, abyste se za živa obětoval vědě — co byste mu odpověděl?“

„Svolil bych!“ řekl Clifton krátce.

Lékařse usmál s divokou radostí.

„Jste jen prostý člověk — a máte více rozumu, než všichni naši zákonodárci dohromady! — Tedy dal byste se pitvati?“

„Ovšem, jen v tom případě, kdybych byl skutečně odsouzen k smrti,“ usmál se Clifton. „Doufám však, že se mi takového ortelu nikdy nedostane!“

Dr. Tower se zamračil, a prudce začal přecházeti pokojem, chvílemi tiše mumlaje a zatínaje pěsti. Posléze zase usednul a hladil si dlouhý, bílý vous.

„Poslyšte, Johne, na něco jsem zapomněl. Svým insertem jsem hledal člověka jen úplně zdravého —“

„Doufám, že jsem dostal této podmínce,“ ozval se Clifton, „cítím se úplně zdrav.“

„To může o vás potvrditi jen lékař. Člověk se mnohdy domnívá, že mu nic není, a zatím již chodí se zárodkem smrti v těle. — Svlekněte se, vyšetřím vás.“

Clifton chvíli váhal, posléze však poslechnul.

Odkládaje svůj šat, úkosem pozoroval lékaře, na němž se jevilo veliké rozčilení.

Konečně byl úplně svlečen.

Dr. Tower k němu přikročil, ohmatal mu svaly, vyšetřil jeho dech, srdce i jazyk. A když byl s tím hotov, náhle přitiskl pravicí k ústům a nosu přestrojeného detektiva.

Clifton ucítil zápach chloroformu. Chtěl odstrčit lékaře, vtom však pozbyl vědomí...

Když se probudil, ostré světlo řezalo jej do očí. Těžce dýchal, v ústech cítil nějaký předmět. Chtěl jej odstranit, však nemohl hnouti rukama. Byly spoutány, nohy též – v ústech měl roubík. A když se mu podařilo zdvihnouti nepatrně hlavu, seznal, že leží přivázan na operačním stole v koupelně. Proti němu visela na stěně veliká svítlna s reflektorem, jenž vrhal záplavu paprsků přímo na jeho tělo.

Mráz mu přeběhl po zádech. Pochopil vše. Dr. Tower jej uspal, zanesl do koupelny a připoutal k operačnímu stolu.

Za jakým účelem, nebylo nesnadno uhodnouti. Vždyť před chvílí mluvil lékař o vivisekci! Clifton se zatrašl, když si připomněl svůj strašlivý osud.

Nalézá se v moci vědou šileného lékaře, nemůže se hnouti, nemůže křičeti. Dr. Tower vnoří do jeho těla britkou ocel, bude jej zvolna pitvati. Až pak vytrpí Clifton všechna muka, buď jej nechá zvolna vykrváceti, nebo jej rázem usmrtí – mrtvolu odstraní – najdou ji snad dříve či později, zajisté jej poznají – možná, že i vypátrají viníka – tím však mrtvého již nezachrání.

A Cliftonovi se nechtělo dosud umřítí. Vždyť byl ještě mlád, měl milovanou rodinu, byl bohat, ctěn a oslavován, mohl ještě tolik prospěšného prokázati spravedlnosti.

Snad poprvé v svém životě v duchu proklímal svou odvážnost, s jakou vždy vydával svůj život všanc.

Clifton ale nebyl mužem, jenž by se oddané podrobil neúprosnému osudu.

Vždyť není ještě vše ztraceno, vždyť jej doktor dosud nepitvá – není zde, jak se domníval z hrobového ticha, jež kolem vládl. A jeho domněnka byla potvrzena, když po chvíli zaslechl ve vedlejší místnosti cinkot nástrojů.

Dr. Tower shledává, čeho je třeba k vivisekci.

Tedy honem k dílu, každá vteřina je drahá! Od prohnaných zločinců se Clifton naučil, jak možno zbavit se i nejtěsnějších ocelových pout. Doufal tedy, že řemeny nebudou větší překážkou.

Zvláštním stahováním rukou docílil toho, že je měl brzy volně. Potom vjel pravici do husté vlásenky, jež kryla jeho hlavu, a vytáhl odtud malíčký, jemný anglický pilníček, jimž bylo možno rychle přerézati i železnou tyč. Připravil se již dříve, aby mohl čelit nebezpečí, o němž byl přesvědčen, že jej zde nemine. Několika pohyby naštrnul řemeny na nohou tak, že se zdály neporušenými; však silnějším trhnutím daly se rozdvojit. Podobně učinil i s pouty pro ruce, ukryl zase pilníček, ulehl, ruce vstrčil do pout, roubík nechal v ústech – a tak očekával příchod hrozného muže.

Dočkal se jej brzy.

Dr. Tower vkročil do koupelny, drže v ruce porcelánový podnos s lesknoucími se noži a nožičky, nůžkami, pincetami, sondami a jinými ještě nástroji.

Clifton zahlédl jeho obličej, a zděsil se výrazu, jenž se v něm jevil. Tak se usmívá jen šílenec!

Dr. Tower přistoupil k nohou Cliftonovým a umístil zde na vystupující desce své nástroje.

„Tedy přece jsem se dočkal splnění své tužby!“ zahovořil a občas vyrazil tlumený, příšerný smích.

„Dnes provedu vivisekci na člověku – ach, jaká rozkoš, až se Již zaryje do živoucího těla, až se svaly začnou křéči zmitati! hodina, která přivedla toho člověka do mého domu!“

Pokročil ke Cliftonovi, jenž bolestně zkroutil obličej a tvářil se, jakoby chtěl křičeti.

„Jen křič, můj milý, hodně křič!“ rozesmál se lékař. „Křičíš hluchým! Jen více, křič, řvi, skuč – nikdo tě neuslyší, já také ne. – Bude to boleti, pravda, dokonce snad to budou nevýslovná muka. Co však z toho? Člověk je bídný červ, nezáleží, jak zhyne. Ty však zhyneš ku prospěchu jiných, poznámkami svými obohatím vědu

– budou je čisti teprve, až mne nebude! Smiř se se svým osudem, padni vznešené vědě za oběť!“

Vsunul velikou mísu pod stůl, vybral ostrý, blýskavý nůž a nachýlil se nad Cliftonovu hruď.

„Nejdříve to otevřeme zde,“ hučel pomatenec. „Potom břišní dutinu, hrdlo, hlavu – posléze končetiny.“

Vtom sebou Clifton prudce trhl, naříznuté řemeny praskly – převalil se mrštně na bok a svalil se se stolu na dlaždice.

Dr. Tower vytřeštil oči.

Hned však zařval jako raněný dravec.

„Také tento! Už druhý mi chce ujít. Dáble – toho nedopustím – musím jej pítvat – provedu vivisekci – když ne na stole – tedy na podlaze!“

Rozběhl se ke Cliftonovi, mávaje pitevním nožem.

Detektiv neměl, čím by se ubránil zuřícímu šílenci, v jehož ruce byl břítký nůž zbraní zvláště strašlivou.

Vytrhl tedy mísu zpod stolu, aby jí užil jako ochranného štítu, zároveň se zbavil roubíku v ústech.

Pomatenec se vrhl na něho a bodnul po něm. Clifton však nastavil mísu, nůž narazil o její dno – a prudkou ranou zlomila se křehká ocel.

Dr. Tower byl odzbrojen.

Clifton využítkoval vhodné chvíle, sevřel mocné oběma rukama zuřivce, ohnutým kolenem udeřil jej do břicha, a tak jej srazil k zemi.

Rozpoutal se strašlivý boj mezi oběma muži, kteří se váleli po zemi. Clifton byl silnější a obratnější, však doktorovi jeho šílená zuřivost dodávala síly přímo atletické. Podařilo se mu posléze dostati se navrch. Uchopil nedaleko ležící těžkou mísu, a krudce jí udeřil Cliftona do hlavy. Detektiv na okamžik pozbyl vědomí. Lékař vyskočil, rozběhl se ke dveřím, strhl velikou petrolejovou lampu se zdi, a hodil jí na Cliftona.

Lampa se rozbila, od hořícího knotu vzhnal se rozlitý petrolej, na dlaždicích vyšlehl plameny, jež se rychle šířily po koupelně.

Jeden z ohnivých jazyků zasáhl Cliftonovo tělo. Na štěstí neměl detektiv na sobě vůbec ničeho, jinak by byl uhořel.

Palčivá bolest jej vzkřísila. Vyskočil a s hrůzou zřel, že jest obklopen mořem plamenů.

Nebylo možno uniknouti, byl by musil slápnouti do hořícího petroleje.

Tu si Clifton vzpomněl, že se nalézá v koupelně, jež jest opatřena sprchou. Nedaleko visela šňůra od sprchy, chtivé plameny již ji zachvátily. Přehoří-li šňůra, bude veta po jediné možné Cliftonově záchráně!

Nahnul se vpravo, uchvátil šňůru a mocně jí zatahl.

V okamžiku se spustil hustý lijavec drobných krůpějí. Voda sice nedovedla zvířetiti nad ohněm, avšak způsobila, že hořící petrolej stékal ke stěnám, kde byly stružky.

Clifton byl zachráněn před uhořením. Skrápěn vodou, jež ustavičně srčela se stropu, ohlížel se nyní po doktorovi. Toho však zde nebylo. Patř uprchl protějšími dveřmi, jež vedly na chodbu. K těm však Clifton nemohl, neboť před nimi nahromadilo se nejvíce hořícího petroleje, od něhož se vzhnaly také dveře.

Detektiv vskočil tedy do vedlejšího pokoje, odtud vběhl do pracovny, kde dosud hořelo světlo. Sebral své šaty, rychle se oděl, a maje svou elektrickou svítilničku v levici, revolver pak v pravici – vzal věci, zároveň i pouta a řadou pokojů se dostal na chodbu. Prohledal celé patro, nahlédl též do koupelny, kde již dveře prohořely a petrolej na dlaždicích dohasinal – však doktora nikde neuzřel.

Seběhl do prvního patra, prohledal všechny místnosti, rovněž i přízemek – po doktorovi ani stopy. Ze spaní vyburcovaná hosi podyně, když uzřela v ruce Cliftonově zbraň, padla do mdlob. Celou hodinu ještě hledal Clifton, však šílenec nenalezl...

V. TRAGICKÝ SKON

Ještě téže noci dostavili se do domu doktora Towera četní policijní agenti, s nimiž přibyl sám ředitel policie.

Bylo nyní jisté, že dr. Tower zavraždil Toma Osborne, jehož chtěl pitvat za živa, teutýž úmysl měl i s Cliftonem.

Nebezpečný šílenec musí být vypátrán dříve, než se dopustí nějakého zločinu.

Policisté prohledali nejdříve koupelnu, kde již oheň uhasl. S ustrnutím se díval ředitel na stůl, na kterém měl být Clifton znenáhla umučen.

„Váš podnik byl příliš odvážný, milý Cliftone!“ ozval se polsléze. „Nesmíte se tak bezohledně vrhat do nebezpečí!“

Clifton se jen usmál.

Bedlivou prohlídkou nalezeny listiny Toma Osborne – a ve staré bedně ostrá sekýra, jejíž ocel byla pokryta skvrnami. Jinde zase válely se přervané řemeny, jimiž byl Tom Osborne připoután k operačnímu stolu.

Po doktorovi však ani stopy.

Jeden z agentů se domníval, že lékař uprchl do dvorku, odkudž přešel do sousedního staveniště, kde se dosud skrývá.

Ač Clifton s tímto názorem nesouhlasil, přece nenamítal ničeho, když ředitel odvedl své lidi do staveniště.

V domě zůstali dva detektivové, třetí hlídal na ulici u vrat.

Hlídač ve staveništi nespal. Když se mu ředitel prohlásil, hned otevřel dveře v plotu. Zaslechnuv, že uprchl nebezpečný člověk, jenž se sem uchýlil, zavrtěl hlavou.

„To je nemožné! Mám ostražitěho psa, který by štekotem upozornil, že sem někdo vnikl.“

Přes to bylo prohledáno staveniště – ovšem bez výsledku.

Po té se odebrali všichni domů – Clifton přespal té noci v neďalekém hostinci.

Časné ráno pospíšil k domu dra. Towera.

„Nic nového, milý Bourghu?“ otázal se agenta, jenž vytrvale přecházel před vraty.

„Nic, mr. Cliftone,“ zněla odpověď.

Léon Clifton vstoupil do domu. Nad schody v pravém patře zastihl jiného detektiva; ten také oznámil, že všude bylo ticho.

Vystoupil do druhého patra. Hlídká mu sdělila, že noc uplynula klidně.

Clifton zavrtěl hlavou. Tak náhlé zmizení dra. Towera bylo mu nevysvětlitelnou záhadou.

V domě nikde není, z domu také nemohl uniknouti. Jsou odtud jen dva východy: vraty do ulice, pak dvorkem přes plot do sousedního staveniště.

Vraty nemohl ujíti, neboť byla zamčena, a klíč od nich visel v pokojku, jenž byl Cliftonovi – jako sluhovi – vykázán.

Hlídač na staveništi zase tvrdí, že na toto místo nikdo nevnikl; jinak by jej pes prozradil štekotem.

Kde tedy doktor vězí? Nenaalezl jej v žádné místnosti, jež všechny nejbedlivěji prohlédl; ani ve sklepe, ani na půdě, ani na střeše. Přes střechu utéci nemohl; byl sousedící dům o několik pater vyšší – s druhé strany pak byla propast – staveniště.

Je tedy v domě tajná skrýše, a v té se doktor asi zdržuje.

Clifton svým kladívkem proklepával stěny i dlaždice chodeb; podobně si počínal ve všech místnostech, jež znovu procházel.

Konečně vstoupil z chodby do koupelny. Jeho bystrý zrak ihned postřehl, že zmizel odtud podnos s chirurgickými nástroji. Kam se poděly? Byly zde přece ještě, když policisté odcházeli!

Clifton vstoupil kvapně do vedlejšího pokoje a zarazil se. Doud sud otevřené dveře, vedoucí do pracovny lékařovy, byly nyní zavřeny!

Clifton se k nim přiblížil, lehce stiskl kliku, avšak dveře se nehnuly. Byly zamčeny – klíč však nevězel zevnitř v zámku.

Kdo je tam? Nikdo jiný, než dr. Tower.

Vtom šlápl Clifton na něco lepkavého. Sehnul se a s úžasem seznal, že z pod dveří, jež neměly prahu, vytéká úzký pramének krve.

„Doktor se usmrtil!“ – byl Clifton přesvědčen. Vyňal své kládívko – jeden konec vsunul do zámku – a za chvíli byly dveře otevřeny.

Nejdříve uzřel Clifton pramének krve, jež sledoval zrakem až ke křeslu.

V lenošce – obrácen zády ke dveřím – seděl dr. Tower a něco psal na stole. Vpravo od něho byly na stojánku zkrvavené nástroje, vlevo veliké zrcadlo.

„Pane doktore!“ zvolal Clifton.

Lékař sebou trhl, vyskočil a obrátil se ke Cliftonovi.

Detektiv se zatřásl hrůzou.

Lékař měl na sobě jen dlouhý kabát, jinak byl neoděn. Kabát nebyl zapjat – a tak viděl Clifton, že hrudník doktorův je rozříznut, takže byly zcela zřetelný útroby. Ruce, tělo i noby byly zbroceny krví.

Clifton pochopil, co se tu stalo.

Šílený lékař, když mu unikla oběť, někde se ukryl a potom na sobě provedl vivisekci!

Dr. Tower poznal Cliftona. Zachroptěl, upustil tužku, chytil břítký nůž a chtěl jím mřštiti po detektivovi.

Vtom však se mu z prsou a úst vyřinul proud krve – lékař se zvrátil do křesla, začal chroptěti – pak se natáhl – – bylo ticho . . .

Clifton k němu přistoupil a pohlédl mu do obličjeje. Zíraly na něho strhané, již bezvýrazné oči.

Dr. Tower byl mrtev.

„Nebožák!“ povzdechl Clifton. „Kam jej zavedla vědecká vášně!“

Podíval se na stůl, kde byl arch papíru, popsaný tužkou a nesoucí stopy krve.

Clifton poznal, že jsou to poslední poznámky lékařovy, jež činil o pitvě na vlastním těle před velkým zrcadlem, jež mu ukazovalo, co bylo pitvou odhaleno.

Zamkl zase dveře, načež odkvapil na policii.

Ředitel užasl, když se dověděl, jak skončil šílený lékař.

Do doktorova domu byla vyslána komise; soudní lékař zjistil již jen smrt, jež nastala prořiznutím jedné z vnitřních tepen při vivisekci, což mělo za následek vykrvácení.

Nešťastný pomatenec byl odvezen v truhle, a jeho byt úředně zapečetěn.

Tu si Clifton vzpomněl na hospodyni, již byl v noci opustil, když padla do mdlob. Vstoupil do jejího bytu – však stařeny zde nebylo. A nenalezl ji vůbec. Že z domu nevyšla bylo jisto – a v domě také nebyla! Kde tedy vlastně vězí?

Posléze bystrý Clifton našel stopu.

Při prohlídce místností zašel do pracovny, kde spatřil mezi dveřmi knihovny přiskřípnutý dlouhý, šedý vlas. Otevřel knihovnu, vybral její obsah a zatukal na zadní část skříně. Ozval se dutý zvuk.

„Za touto skříní je skrýš,“ pomysll si, a věnoval vnitřku tím větší pozornost.

Konečně zahlédl malý řetízek, protažený zadní stěnou skříně. Zatáhl zaň, vnitřek skříně i s přepážkami se odsunul – Clifton zahlédl temnou dutinu.

Vlezl do skříně, posvítíl si – a našel v malém výklenku mrtvolu staré hospodyně. Byla zardousena. Na jejím hrdle se zřetelně jevily černavé pruhy – otisky prstů mužské ruky. Za otvorem byly malé schůdky, po nichž se Clifton dostal do dvorku. Chodbička končila mřížovou stokou.

Cliftonovi bylo nyní vša jasno. Šílený lékař, uprchnuv z koupely, dostal se do dvora, odkud se později vrátil do skrýše za knihovnou. Po té sešel ke stařeně, našel ji ve mdlobách, zanesl

L. CLIFTON

POSTRACH DEKTIVŮ

ji touž cestou k sobě, a v záchvatu šílenství ji zardousil, načez provedl na sobě vivisekci.

Pohřbu dra. Towera se účastnili všichni newyorskí lékaři, kteří hovořili o šílené touze dra. Towera a o jeho tragickém skonu.

„Svémi posledními zápisky prospěl vědě více, než leckterý kolega mnohaletou zkušeností,“ usoudil jeden z lékařů.